

mohl zatím vůbec rozhodnouti o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání, an byl zároveň podán odpor proti připuštění vedlejší intervence, o němž musil ponechati rozhodnutí senátu, jemuž to zákon vyhrazuje. Zákon arci v § 18 první odstavec c. ř. s. stanoví, že se vedlejší intervence může státi jen doručením podání oběma stranám, a je nepochybné, že v souzeném případě v době, kdy byl konán první rok, nebylo ještě podání o přístupu doručeno žalovanému. Stalo se tak, jak patrné ze spisů, až 29. července 1933. Ale tu jest hleděti k tomu, že mezi doručením žaloby žalovanému (14. července 1933) a prvním rokem (22. července 1933) neuplynula ani minimální lhůta stanovená v § 231 první odstavec c. ř. s., na jejíž zkrácení ve smyslu § 231 druhý odstavec c. ř. s. návrh podán nebyl. Této okolnosti jest připočísti, že vedlejší intervenient učinil podání v době, kdy nemohlo již býti včas doručeno žalovanému, jenž bydlí mimo sídlo soudu první stolice. Takovým postupem nesmí však býti zkrácena strana, a nesmí jím býti zkrácen ani vedlejší intervenient ve svém ať skutečném ať jen domnělém právu přistoupiti jako vedlejší intervenient k té neb oné straně. Proto právem ponechal první soud vyřešení otázek týkajících se vedlejší intervence seňátu, odloživ rozhodnutí o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání až do vyřízení odporu proti vedlejší intervenci. Udělil-li žalovanému lhůtu k podání žalobní odpovědi, stalo se tak zřejmě jen podmíněčně, to jest na případ, že vedlejší intervence bude připuštěna, neboť v opačném případě, kde by pak musilo dojít k vydání rozsudku pro zmeškání, stala by se žalobní odpověď stejně bezpředmětnou. Postup prvního soudu, jenž došel výrazu ve výroku jeho usnesení, jemuž nemůže býti dán jiný výklad, schválila ostatně rekurentka sama tím, že v rekursu prohlásila, »že první soud mohl vyřízení návrhu na kontumační rozsudek prozatím odložiti až do doby vyřízení připuštění vedlejší intervence a žalobní odpověď mohl žalovanému uložit jen pod podmínkou, že vedlejší intervence bude připuštěna, kterýmžto postupem by nebyla žádná ze stran, ani vedlejší intervenient ve svých zájmech ohrožen a nehrozila by jim žádná újma«, v kterémž smyslu nesl se i rekursní návrh. Z těchto úvah plyne, že nelze prvnímu soudu ukládati, aby rozhodl o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání pokud nebylo rozhodnuto o odporu proti připuštění vedlejší intervence.

Čís. 13029.

Pokud o návrhu na opětnou dražbu podle § 154 ex. ř. jest vyslechnouti obmeškalého vydražitele.

S opětné dražby sejde, nabízel-li vydražitel v dovolacím rekursu proti povolení opětné dražby k doplnění chybějící částky nejvyššího podání peníze ze vkladních knížek, jež byly přijaty jako vadium, a lze-li tímto způsobem doplnění provésti.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, R II 463/33.)

Návrh dlužníka, by byla povolena proti vydražitelům nemovitosti opětná dražba nemovitosti, soud první stolice zamítl. Rekursní soud povolil opětnou dražbu nemovitosti.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

Důvody:

V § 154 ex. ř. není sice předepsáno, by o návrhu na opětnou dražbu byl vyslechnut obmeškalý vydražitel aneb aby byl o návrhu uvědoměn. Než v souzeném případě bylo právě se zřetelem k podání vydražitelky ze dne 15. března 1933 takové opatření na místě, by se věc náležitě vysvětlila, ano z podání bylo patrné, že vydražitelka má za to, že dražební podmínky již splnila. Mimo to byla zde skutečně dostatečná úhrada pro případné doplnění zbytku nejvyššího podání v hotovosti uložené na vkladních knížkách, jež přijaty byly jako vadium. Že jde o vkladní knížky, není s hlediska § 152, druhý odstavec ex. ř. závadou, protože i vadium, které by bylo bývalo složeno v hotovosti, bylo by podle předpisů dodatečně vydaných uloženo na úrok (ve spořitelně), a není důvodu, proč by pak v tom případě bylo postupovati jinak než tam, kde jako vadium složeny a přijaty byly již vkladní knížky; neboť i v tomto případě jsou peníze k dispozici exekučního soudu, jakoby byly hned původně hotově složeny. Námitky, jež ve příčině uložených knížek uvádějí rekurenti, že totiž jde o knížky různých peněžních ústavů, znějící na menší částky a že prý nejsou vlastnictvím vydražitelovým, jsou bezpodstatné vzhledem k právní povaze vkladních knížek a k okolnosti, že byly přijaty jako vadium. Jinak by se věc měla, kdyby jako vadium byly složeny cenné papíry, které by teprve prodejem musily býti realizovány. Takové hodnoty majetkové ovšem nebylo by lze klásti naroveň peněžní hotovosti a spořitelní knížce. Protože v této právní otázce, jež byla základem usnesení rekursního soudu, nelze s jeho názorem souhlasiti, a vydražitelka v dovolacím rekursu, tedy ve lhůtě § 154 druhý odstavec ex. ř., alespoň nepřímou nabízí peníze ze vkladních knížek k doplnění chybějící částky nejvyššího podání, bylo dovolacímu rekursu vyhověti, by po náležitém vysvětlení vydražitelce ve smyslu hořejších vývodů bylo umožněno buď nejvyšší podání v hotovosti doplniti nebo učiniti návrh, aby k doplnění použito bylo peněz ze knížek přijatých jako vadium; teprve, kdyby se ukázalo, že se tímto způsobem nedá doplnění provésti, bylo by vydražitelku pokládati za obmeškalou.

Čís. 13030.

Plnění otcovy zákonné povinnosti dáti synovi přiměřenou výbavu, není bezplatným věnováním, jemuž lze odporovati podle § 3 čís. 1 odpůrčího řádu z roku 1914.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, Rv II 7/32.)

Žalobce měl za Janem B-em peněžitou pohledávku, k jejímuž vydobytí vedl marně exekuci. Jan B. dal roku 1929 svému synu Alfredu jako výbavu 20.000 Kč, za něž Alfred B. se svou manželkou Žofií kou-